

Arrest

nr. 301 630 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 6 juni 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 257 808 van 8 juli 2021.

De commissaris-generaal verklaarde zijn volgende twee verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Er werd geoordeeld dat hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker tekende enkel beroep aan tegen de beslissing genomen in het kader van zijn derde beschermingsverzoek. Dit beroep werd door de Raad op 28 februari 2023 verworpen met het arrest nr. 285 588.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven, namelijk de problemen die hij ondervond naar aanleiding van zijn liefdesrelatie.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij kopieën neer van drie arrestatiebevelen neer en vier gerechtelijke documenten in verband met de klacht die de vader van het meisje tegen hem indiende.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Aan verzoekers bijkomende verklaringen dat de situatie verergerd is nu opgemerkt werd dat het meisje waarmee een relatie had, ontmaagd was, hecht de commissaris-generaal niet het minste geloof nu verzoeker eerder verklaarde het meisje twee keer gezien te hebben in een park in Zakho en verder nooit eerder gewag gemaakt heeft van een seksuele relatie met haar. De arrestatiebevelen en gerechtelijke documenten genieten voorts beperkte bewijswaarde en vermogen de eerder gedane beoordeling niet wijzigen.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De stelling dat men arrestatiebevelen en gerechtelijke documenten nooit in origineel kan bekomen nu de rechtbank en politie alleen maar kopieën geeft, wordt niet ondersteund door objectieve informatie zodat verzoeker bij loutere beweringen blijkt. Verzoeker doet met deze bewering verder geen afbreuk aan de pertinente overwegingen dat dit loutere fotokopieën betreffen en hij voortbouwt op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal. De geopperde onmogelijkheid om aan

originele documenten te geraken, neemt overigens niet weg dat de authenticiteit van fotokopieën niet kan worden nagegaan gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde genieten. Bovendien gaat verzoeker met dit verweer voorbij aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo heeft verzoeker nooit eerder gewag gemaakt van een seksuele relatie met het meisje zodat geen geloof kan gehecht worden aan zijn bijkomende verklaringen als zou hij worden bedreigd omdat hij haar zou ontmaagd hebben. Verder zijn de drie arrestatiebevelen inhoudelijk identiek, zijn ze niet eens genummerd of gedateerd en voldoen ze niet aan de vormelijke vereisten van een officieel document daar er niet eens een hoofding of logo op staat. Wat betreft de gerechtelijke documenten wordt nog bemerkt dat de timing waarop de klacht werd ingediend, namelijk op 26 maart 2023, bedenkelijk te noemen is nu het niet aannemelijk is dat de vader van het meisje drie jaar nadat verzoeker het contact met haar verbrak, plotsklaps een klacht tegen hem indient. Verzoeker laat deze pertinente bevindingen volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan dat bewering dat zijn leven in gevaar is omwille van een erezaak met een meisje waar hij een relatie mee had zonder toestemming van de familie van het meisje.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de Raad bij beschikking van 27 september 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak. De verwerende partij heeft het EUAA "Country Guidance Note: Iraq" van juni 2022, UNHCR's "International Protection Considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019, EUAA "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van januari 2022 en COI Focus "Irak – Veiligheidssituatie" van 26 april 2023 ter kennis van de Raad gebracht.

Er wordt in casu niet betwist dat gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, de veiligheidssituatie in het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

De voormelde actuele en objectieve landeninformatie en bronnen bevestigen de vaststellingen in de bestreden beslissing. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, besluit de Raad op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat er actueel in het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk, verzoekers regio van herkomst, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het district Zakho louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingen-wet. Wel blijkt dat er in het district Zakho, waarvan verzoeker afkomstig is, de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een lager niveau van individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar Zakho terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De landeninformatie die verzoeker aanbrengt is immers verouderd of heeft geen betrekking op het district Zakho in de provincie Dohuk.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Zakho. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te Zakho.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker te volharden in zijn verzoekschrift en het niet eens te zijn met de in de beschikking gemaakte analyse dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans op bescherming vergroten. Hij verwijst hiertoe naar de verschillende arrestatiebevelen en gerechtelijke documenten i.v.m. de klacht die werd neergelegd door de vader van het meisje dat hij heeft ontmaagd. Verzoeker meent dat het niet opgaat om de door hem bijgebrachte stukken zonder meer van de hand te doen op basis van algemene landeninformatie maar dat zij integendeel in hun globaliteit zouden moeten worden onderzocht. Voor wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoeker dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd verouderd is aangezien zij dateert van 2019-2020 en slechts eenmaal werd geactualiseerd in 2023 en bovendien het gehele Iraakse grondgebied betreft. Specifiek voor wat betreft zijn eigen regio (Zakho/Dohuk) meent verzoeker dat deze regio wordt geraakt door willekeurig geweld, in een zodanige mate dat de toekenning van een beschermingsstatus is gerechtvaardigd. Dit gegeven en het feit dat in de bestreden beslissing en de beschikking onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen van een langdurige afwezigheid uit Irak maken volgens verzoeker dat de bestreden beslissing minstens dient te worden vernietigd en dat zijn situatie opnieuw moet worden onderzocht.”

5. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 oktober 2023.

5.1. Het betreft in casu verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming, ingediend op 15 maart 2023 oftewel een tweetal weken later na het arrest van de Raad van 28 februari 2023 met nr. 285 588 waarbij het beroep tegen de beslissing waarbij zijn derde verzoek om internationale bescherming bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard werd verworpen.

Verzoeker volhardt in het kader van huidig vierde verzoek in zijn eerder ongeloofwaardig bevonden relaas. Wat betreft zijn vorige verzoeken en wat hierover werd geoordeeld, verwijst de Raad naar wat hierover in de beschikking van 24 oktober 2023 wordt uiteengezet. Bovendien kan en mag ervan worden uitgegaan dat verzoeker op de hoogte is van hetgeen eerder in het kader van zijn vorige verzoeken werd geoordeeld.

5.2. Zoals eerder in de beschikking van 24 oktober 2023 werd vastgesteld (in punt 4), heeft het CGVS wel degelijk en op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker in het kader van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming heeft aangebracht. Deze elementen werden op afdoende wijze onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De commissaris-generaal kwam op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe

elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoeker brengt ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen aan die een ander licht werpen op de gronden in de beschikking, onder punt 4 en andere punten.

Verzoekers opmerking ter zitting dat het niet opgaat om de door hem bijgebrachte stukken zonder meer van de hand te doen op basis van algemene landeninformatie maar deze integendeel in hun globaliteit zouden moeten worden onderzocht, mist derhalve grondslag en ernst. De door verzoeker in het kader van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming aangereikte elementen, documenten en verklaringen, werden immers geenszins louter op basis van algemene landeninformatie terzijde geschoven. Verzoeker gaat met zijn algemene kritiek immers voorbij aan de grond in punt 5 van de beschikking, waar met betrekking tot die stukken én verklaringen concreet wordt vastgesteld: *“De stelling dat men arrestatiebevelen en gerechtelijke documenten nooit in origineel kan bekomen nu de rechtbank en politie alleen maar kopieën geeft, wordt niet ondersteund door objectieve informatie zodat verzoeker bij loutere beweringen blijkt. Verzoeker doet met deze bewering verder geen afbreuk aan de pertinente overwegingen dat dit loutere fotokopieën betreffen en hij voortbouwt op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal. De geopperde onmogelijkheid om aan originele documenten te geraken, neemt overigens niet weg dat de authenticiteit van fotokopieën niet kan worden nagegaan gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde genieten. Bovendien gaat verzoeker met dit verweer voorbij aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo heeft verzoeker nooit eerder gewag gemaakt van een seksuele relatie met het meisje zodat geen geloof kan gehecht worden aan zijn bijkomende verklaringen als zou hij worden bedreigd omdat hij haar zou ontmaagd hebben. Verder zijn de drie arrestatiebevelen inhoudelijk identiek, zijn ze niet eens genummerd of gedateerd en voldoen ze niet aan de vormelijke vereisten van een officieel document daar er niet eens een hoofding of logo op staat. Wat betreft de gerechtelijke documenten wordt nog bemerkt dat de timing waarop de klacht werd ingediend, namelijk op 26 maart 2023, bedenkelijk te noemen is nu het niet aannemelijk is dat de vader van het meisje drie jaar nadat verzoeker het contact met haar verbrak, plotsklaps een klacht tegen hem indient. Verzoeker laat deze pertinente bevindingen volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehand-haafd en worden door de Raad overgenomen.*

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan dat bewering dat zijn leven in gevaar is omwille van een erenzaak met een meisje waar hij een relatie mee had zonder toestemming van de familie van het meisje.”

De door verzoeker bij huidig vierde verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen werden aldus wel degelijk in hun globaliteit onderzocht, zoals eerder in de beschikking reeds werd vastgesteld en in weerwil van wat verzoeker vergeefs ter zitting voorhoudt. Rekening houdende met het geheel van de door verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en de door hem in het kader van dit vierde verzoek neergelegde documenten, die aan een voldoende geïndividualiseerd onderzoek werden onderworpen en in zijn geheel in samenhang met zijn verklaringen werden bekeken, heeft de commissaris-generaal op goede grond en geheel terecht vastgesteld dat de door verzoeker bij zijn huidig vierde verzoek aangebrachte elementen, net als deze die hij eerder bij zijn twee vorige verzoeken om internationale bescherming heeft aangebracht, geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/7/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Dat verzoeker het hier niet mee eens is en blijft volharden in zijn relaas, dat bij zijn eerste verzoek door het CGVS en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden, is vanzelfsprekend niet van aard om aan die vaststelling afbreuk te doen.

De Raad herhaalt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers bijkomende verklaringen dat de situatie is verergerd nu werd opgemerkt dat het meisje met wie hij een relatie had, ontmaagd was, daar verzoeker eerder verklaarde het meisje slechts twee keer te hebben gezien in een park in Zakho en verder nooit eerder gewag heeft gemaakt van een seksuele relatie met haar. De arrestatiebevelen en gerechtelijke documenten genieten voorts zeer beperkte bewijswaarde, gelet op bovenstaande bevindingen.

Gelet op verzoekers ongeloofwaardige bijkomende verklaringen en voorgelegde stukken met zeer beperkte bewijswaarde, moet de Raad besluiten dat deze stukken wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht missen, niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en de bijkomende verklaringen in

acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, kunnen deze niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.3. Met zijn argumentatie ter zitting dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd verouderd is aangezien zij dateert van 2019-2020 en slechts eenmaal werd geactualiseerd in 2023 en bovendien het gehele Iraakse grondgebied betreft, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat, zoals nochtans in de beschikking van 24 oktober 2023 duidelijk wordt aangegeven (in punt 6), de Raad bij beschikking van 27 september 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen actuele informatie heeft opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak.

Verzoeker had zodoende, indien naar zijn mening de beschikbare informatie in het administratief dossier niet voldoende actueel is en niet of te weinig op zijn eigen regio van herkomst Zakho/Dohuk gericht, zelf de mogelijkheid om actuelere en gerichtere informatie bij te brengen. Hij liet dit evenwel na, gelet op volgende vaststelling in de beschikking: *“De landeninformatie die verzoeker aanbrengt is immers verouderd of heeft geen betrekking op het district Zakho in de provincie Dohuk.”* Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan ter zitting, en laat na nog informatie bij te brengen.

Met zijn kritiek en de algemene opmerking ter zitting dat specifiek voor wat zijn eigen regio betreft, deze regio naar zijn mening wordt geraakt door willekeurig geweld in een zodanige mate dat de toekenning van een beschermingsstatus is gerechtvaardigd, doet verzoeker hier hoe dan ook geen afbreuk aan en hij laat voorts na concrete en valabele elementen bij te brengen die vermogen een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 24 oktober 2023 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld:

“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de Raad bij beschikking van 27 september 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak. De verwerende partij heeft het EUAA “Country Guidance Note: Iraq” van juni 2022, UNHCR’s “International Protection Considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019, EUAA “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van januari 2022 en COI Focus “Irak – Veiligheidssituatie” van 26 april 2023 ter kennis van de Raad gebracht.

Er wordt in casu niet betwist dat gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, de veiligheidssituatie in het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

De voormelde actuele en objectieve landeninformatie en bronnen bevestigen de vaststellingen in de bestreden beslissing. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, besluit de Raad op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat er actueel in het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk, verzoekers regio van herkomst, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het district Zakho louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wel blijkt dat er in het district Zakho, waarvan verzoeker afkomstig is, de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een lager niveau van individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar Zakho terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De landeninformatie die verzoeker aanbrengt is immers verouderd of heeft geen betrekking op het district Zakho in de provincie Dohuk.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Zakho. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te Zakho.”

Ten overvloede stipt de Raad, met betrekking tot verzoekers betoog omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, nog aan dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale

bescherming zelf uitdrukkelijk verklaart dat zijn vader op "03/03/2023" vanuit Turkije naar Irak terug-keerde en meer bepaald naar hun regio van herkomst "Zakho" (verklaring volgend verzoek van 3 mei 2023, nr. 19).

5.4. Wat zijn betoog betreft dat in de bestreden beslissing en de beschikking onvoldoende onderzoek wordt gevoerd naar de gevolgen van een langdurige afwezigheid uit Irak, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder in zijn verzoekschrift met geen woord repte over het feit dat in de bestreden beslissing onvoldoende onderzoek wordt gevoerd naar de gevolgen hiervan. Zoals eerder werd aangegeven, strekt een vraag tot horen er niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Hoewel verzoeker de mogelijkheid had om op de gevolgen van een langdurige afwezigheid uit zijn land van herkomst te wijzen, liet hij dit geheel na in het verzoekschrift. Hij repte er in het verzoekschrift met geen woord over dat de gevolgen ervan nader zouden moeten worden onderzocht en dat de bestreden beslissing dit niet doet. Dat hij dit pas voor het eerst op zitting doet, is dan ook laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen, en niet ernstig. Anders oordelen zou slechts het opstellen van algemene en vage verzoekschriften aanmoedigen.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat het in casu aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat in zijn geval zijn langdurige afwezigheid uit Irak op zich een element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bewijslast rust hiervoor op hem, wat hij volledig uit het oog lijkt te verliezen.

Een langdurig verblijf in België is op zich niet relevant bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming; althans laat verzoeker geheel na aan te tonen dat dit wel zo zou zijn. Een loutere vermelding van een langdurige afwezigheid uit Irak zonder meer maakt op zich geen element uit dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker bij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES